

Catherine Rider

**KISS
ME**

**RAKKAUTTA
PALM SPRINGSISSÄ**

Suomentanut Terhi Leskinen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *Kiss Me in Palm Springs*

© Working Partners Ltd. 2019

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

Suomennos Terhi Leskinen

ISBN 978-951-1-45858-6

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023

ENSIMMÄINEN LUKU

JAY

BOSTON, LOGANIN LENTOASEMA
PERJANTAI 10. TOUKOKUUTA, KLO 7.02

*”Hyppää jo satulaan,
tartu nyt ohjaksiin
ja pidä lujaa kii.
Voit koska vain vaihtaa kaistaa
ja vapauden huuman maistaa,
kun etenet laukkaamalla.
Ratsasta lujaa, ratsasta hiljaa, kunhan
sulla on oma ratsu alla.”*

”Toivottavasti nuo tytöt putoavat noiden helkkarin ratsujensa selästä. Ja katkaisevat niskansa.” Dunkin’ Donutsin myyjä ei pelkäästään soita suutaan. Hän on tosissaan. Hän mulkoilee avoimesti kohti porttia 17 ja neljää farkkusortseihin ja lyhythihaisiin

ruutupaitoihin sonnustautunutta teinityttöä, joiden asut näyttäisivät täysin normaaleilta, ellei heillä kaikilla olisi erivärisiä, säihkyvin kivin koristeltuja lännenhattuja – ja elleivät he kaikki laulaisi ja tanssisi.

Tai no, en ole varma, voiko sitä kutsua varsinaisesti ”tanssimiseksi”, että esittää hyppäävänsä näkymättömään satulaan ja on melkein putoavinaan, kunnes tarraa näkymättömiin ohjaksiin ja varjostaa sitten silmiä näkymättömän auringon häikäisyltä samalla, kun katselee ympärilleen lähtevien lentojen aulassa, joka on täynnä reissussa rähjäntyneitä, ärtyneitä bostonilaisia.

Minun tekisi mieli ilmaista paheksuntani, kun aikuinen nainen toivoo vakavia vammoja teinitytöille, paitsi etten pysty ajattelemaan mitään muuta kuin sitä, miten loistavan aloituslauseen saan siitä *The Hunt* -lehdelle kirjoittamaani artikkeliin.

”Flemingo Rose ei taida sitten olla lempimusikkiasi?” kysyn, vaikka näen, että reipashenkinen kantripop ei selvästikään lukeudu tämän naisen suosikkeihin.

”No ei todellakaan.” Hän ojentaa minulle vaihtorahat ja menee sitten takanaan olevan laitteen luo valmistamaan kahvini. En yleensä juo kahvia, mutta näin varhainen aamulento alle neljän tunnin yöunien jälkeen saa kofeiinin tuntumaan oikein hyvältä ajatukselta.

Naisen valmistaessa kahviani vilkaisen uudelleen portin suuntaan, missä ”flamingofriikit” (sillä tavalla superfanit oikeasti kutsuvat itseään) kääntävät kuvitteelliset ratsunsa tismalleen samaan aikaan. Tai no, kolme heistä tekee niin: neljäs, pitkä tyttö, jolla on pitkät, aaltoilevat tummat hiukset ja niin valtavat kissalasiset, että ne peittävät yli puolet hänen kalpeista kasvoistaan, tajuaa sen olevan seuraava liike vasta, kun hänen ystävänsä ovat jo alkaneet kääntyä. Hän on heistä varmaan kaikkein väsynein tai kärsii eniten aikaerosta.

”Voitko kuvitella, että Palm Springsin Scorchella-festareiden pääesiintyjänä on tuollaista soopaa?” myyjä tokaisee laskeissaan kahvini tiskille.

”Olen menossa juuri sinne”, sanon.

Hän katsoo minua myötätuntoisesti. ”Oletko menossa samalla lennolla? Voimia.”

Tyydyn hymyilemään hänelle vastaukseksi. Voisin toki kertoa odottavani itse asiassa innolla, että saan viettää kokonaiset viisi tuntia flamingofriikkien ympäröimänä, vaikka he ovatkin äänekkäitä ja laulavat useimmiten nuotin vierestä. Siitä tulee hieno ensimmäinen näytös artikkeliini. Se luo täydellisen pohjan musertavalle kolmannelle näytökselle, jossa (asioista perillä olevan lähteeni mukaan) bändi hajoaa sunnuntaina vedettyään sitä ennen väistämättä surkean keikan festivaalin pääesiintyjänä. Mutta vielä hartaammin haluan päästä portille salakuuntelemaan...

Kunhan tuo hoilotus loppuu!

Kävelen donitsikojun vieressä olevan pöydän luo – viimeisen tyhjän pöydän, sillä näyttää siltä, että puolet lennollemme tulevista matkustajista on paennut epäviereistä loilotusta Dunkin’ Donutsin myyntipisteelle. Asetan kahvini, muistilehtiöni ja tarkastuskorttini pöydälle ja käyn sitten istumaan. Puhelin herää eloon farkkujeni taskussa, ja sen kolmisävelinen surahdus kutittaa lonkkaani. Yhtäkkiä en olekaan enää kahvin tarpeessa. Toivon viestin olevan Sarahilta, päätoimittajaltani, joka ilmoittaa, että – ehdittyään miettiä asiaa nyt kunnolla – hän oikeastaan odottaa innolla juttuani Scorchellasta... ja että hän on pahoillaan eilisestä viestistään, jossa kyseli, miksen ollut toimistolla. Oli melko turhauttavaa tajuta hänen unohtaneen tyystin, että olin ottanut vapaata matkustaakseni muutamaksi päiväksi Kalifornian Palm Springsiin raportoimaan Yhdysvaltojen pilkatuimman bändin (toivottavasti dramaattisesta) hajoamisesta.

Luultavasti hän oli huomannut poissaoloni vasta siinä vaiheessa, kun Amber – toinen kesäharjoittelija – oli vienyt hänelle vääränlaisen aamukahvin.

Tilanne muuttuu tämän viikonlopun jälkeen. Kun olen toimittanut artikkelini, ei riitä, että Sarah ajattelee nimeni kuullessaan muutakin kuin pelkkiä latteja – sen lisäksi hän pestaa minut yhdeksi *The Huntin* freelance-toimittajista. Minusta tulee ihka oikea musiikkitoimittaja.

Mutta kun otan puhelimen esiin ja näen näytöllä lukevan nimen, sydäntäni kouraisee ja päätäni huimaa. Viesti ei ole Sarahilta. Se on äidiltä...

Äiti ei tiedä minun olevan matkalla länsirannikolle, sillä olen kertonut hänelle ja isälle punkkaavani muutaman päivän yhden kaverin luona, jotta voimme opiskella kaikessa rauhassa. Äiti ei myöskään tiedä – eikä toivottavasti ikinä saa tietääkään – minun lunastaneen tätä ex tempore -matkaa varten varsin mitätävän summan opiskelurahastostani, johon en olisi missään nimessä saanut kajota. (Näin lähellä festivaalin alkua saatavilla oli ainoastaan VIP-paketteja, jotka olivat niin kalliita, että vaikka *The Hunt* suostuisikin julkaisemaan kirjoitukseni, minun on saatava läpi ainakin neljä muuta juttua, jotta pystyn maksamaan rahat takaisin.) Avaan viestin lievää kauhua tuntien, mutta siinä on vain eteenpäin välitetty kuva serkkuni vastasyntyneestä vauvasta. En vastaa, sillä pelkään kirjoittavani vahingossa jotain, mikä vihjaisi äidille minun puhuneen palturia viikonlopun suunnitelmistani.

Yritän karistaa mielestäni syyllisyydentunteen siitä, että valehtelin vanhemmilleni. Kaikki järjestyy kyllä, kunhan pystyn näyttämään heille oikeasti julkaistun artikkelin, josta olen saanut palkkion. Äiti ja isä joutuvat myöntämään, että vaikka he eivät tajuakaan, miksi rakastan musiikkia niin paljon kuin rakastan ja haluan niin kiihkeästi ryhtyä musiikkitoimittajaksi – sen

sijaan että menisin töihin perheen hotelliyritykseen isosiskoni Natalien tavoin – se on jotain, missä olen hyvä. He sanovat olevansa ylpeitä minusta. Hyvä on, luultavasti he eivät mene niin pitkälle (me emme ole varsinaisesti mikään avoin, rakastava, keskusteleva perhe), mutta he saattavat kertoa kunnioittavansa minua siitä hyvästä, että en ratsasta muiden saavutuksilla, vaan ansaitseen omat kannukseni.

Se taas on mahdollista vain, jos ryhdyn oikeasti hommiin, joten... Minun on mentävä juttelemaan flamingofriikeille, jotka ovat tehneet muut portilla odottavat matkustajat ikionnelliseksi keskeyttämällä epävireisen konserttinsa.

Ja kävelemällä Dunkin' Donutsin kojulle. Myyjä mulkoilee heitä koko matkan ja miettii selvästi, mitä kamalaa hän on tehnyt edellisessä elämässä, kun joutuu olemaan nyt tekemisissä heidän kanssaan. He pääsevät tiskille ja tilaavat mustat kahvit. Heidän puheensa kuulostaa brittiläiseltä, mikä tekee minuun tavallaan vaikutuksen – osoittaa melkoista omistautuneisuutta matkustaa Kaliforniaan asti Flamingo Rosen keikalle.

”Me olemme olleet hereillä varmaan ainakin kaksikymmentäkuusi tuntia.” Pitkä punapää, joka näyttää olevan nelikon joh-tohahmo, irvistää kuin hänen olisi vaikea uskoa omia sanojaan. ”Kello on kaksitoista kotona Manchesterissa.”

”Thanko totta?” Myyjä vaikuttaa siltä kuin hän yrittäisi sekä näyttää että kuulostaa kyllästyneeltä. Hän ryhtyy valmistamaan juomia, kun tytöt kääntyvät ympäri ja tarkastelevat, mihin voisivat istua. Punapään katse pysähtyy pöytäni, ainoaan, jossa on tilaa. Sitten hänen katseensa tavoittaa omani ja esittää minulle kysymyksen: *Voimmeko me...?*

Puren poskiani varmistaakseni, etten hymyile, kun nyökään sanoakseni: *Joo, mikäs siinä.*

Nelikko käy istumaan ja mättää käsimatkatavaransa pöydälle pieneksi röykkiöksi. Kasasta valahtaa esiin muutama passi ja

tarkastuskortti. Osa liukuu omieni päälle, ja toiset taas ovat vähällä pudota pöydältä, kun tytöt intoilevat haukotusten lomassa, miten mahtavaa on päästä Scorchellaan.

Olen nyt rehellinen. Tyttöjen kanssa jutteleminen ei ole minulle yleensä helppoa – koulutuksen ja tulevan uran asettaminen etusijalle lukiossa ja yliopistossa ei ole millään muotoa edistänyt sosiaalisten taitojeni kehittymistä – ja tuntuu tosi oudolta olla kääntämättä katsettani, kun nelikko istuu niin lähellä minua. Mutta toisaalta minusta ei tule ikinä ”kylmäpäistä reporteria”, ellen opi, miten puhua ventovieraiden ihmisten kanssa, saada nasevia sitaatteja, suostutella ihmisiä avautumaan minulle. Koko ammatin ideahan on oikeastaan siinä, että puhutaan ihmisten kanssa ja saadaan heidät avautumaan, ollaan tekemisissä ihmisten kanssa.

Niinpä voisin yhtä hyvin aloittaa nyt.

”Odotattekko te innolla –”

Viereeni istuutunut punapää keskeyttää minut haukkomalla henkeä ja osoittaa tulostettua varausvahvistustani, joka on valunut ulos laukustani ja lojuu nyt päällimmäisenä matkustusasiakirjojen kasassa. Sanat ”VIP” ja ”koko alue” miltei loistavat siitä neopinkkeinä.

”Paljonko *tu* oikein maksoi?” hän kysyy.

”Jaa, tuota noin, mmm...” Minun täytyy kehittyä paremmaksi valehtelijaksi. ”En maksanut sitä omilla rahoillani –” Se pitää sentään paikkansa.

”Olen kateellinen”, hän julistaa. Muut mumisevat olevansa samaa mieltä. ”Me joudumme nukkumaan teltassa.”

”Älä sitten työnnä räpyläjalkojasi minun naamalleni!” Meitä vastapäätä istuva pitkähäkö musta tyttö osoittaa sormella punapäätä, joka heilauttaa molemmat kätensä ilmaan.

”Ei minulla ole isot jalat!” Hänen ystävänsä vaikenevat suu-riehisesti. Punapää naksauttaa kieltään säyseästi. Sitten hänen

katseensa siirtyy jälleen minuun, ja hän tarkastelee minua päästä varpasiin. ”No, jos kerran olet matkalla Scorchellaan, ketä menet katsomaan? Oletko flamingofriikki?”

Voi hitto, minusta tuntuu, että saatan kompastua heti ensimmäisellä esteellä. Hänen kysymyksensä saa minut erittäin tietoiseksi siitä, että minulla on tummat farkut ja pitkähihainen kauluspaita – asuni ei ole sen paremmin kesäinen kuin erityisen Flamingo-henkinen. En ehdi keksiä mitään vastausta, sillä samassa lyhyt aasialaistaustainen tyttö tuhahtaa ja läpsäyttää punapään olkapäätä sormiensa ulkosyrjällä. ”Ei tietenkään ole, Hayley. Hän ei näytä siltä, että voisi järjestyttää maailmaa, vai näyttääkö muka?” Se on varmaan lainaus jostakin Flamingo Rosen biisistä.

Häntä vastapäätä Hayley-niminen tyttö nauraa ja kallistaa pinkkiä lännenhattuaan. Sitten hän alkaa hyräillä sävelmää, jonka tunnistan hämärästi Flamingo Rosen kappaleeksi, mutta siitä on vaikea olla varma, sillä yhtye on vähemmän tunnettu musiikistaan kuin värikkäistä, varsin silmiinpistävästä esiintymisasuistaan. Suopealla tuulella niitä voisi kuvailla luoviksi tulkinnoiksi perinteisestä amerikkalaisesta cowboytyylistä. Vähemmän suopeasti ilmaistuna niitä voisi sanoa mauttomiksi ja yliampuviksi.

”Olen tuore flamingofriikki”, sanon ennen kuin he ehtivät panna pystyyn uuden laulu- ja tanssiesityksen. Ajattelen yhtä paljon itseäni kuin donitsikojun myyjää. ”Minusta on tullut fani vasta ihan hiljattain.”

”Ai niinkö?” lyhyt tyttö sanoo. ”Matkustatko sinä tosiaan Kaliforniaan asti katsomaan bändiä, josta olet juuri alkanut tykätä?”

Voi helkkari, peitetarinani uhkaa sortua jo nyt. Urani kannalta on huonompi juttu, että vanhempani kasvattivat minut kunnolliseksi ja opettivat, ettei saa valehdella.

Hayleyn katse laskeutuu lehtiöni. ”Kirjoitatko sinä kirjaa tai jotain?”

”Artikkelia”, vastaan. ”Tai no, jonkinlaista blogia.” Juon siemauksen kahvistani salatakseni nolostuksen, joka uhkaa hiipiä kasvoilleni. Sen lisäksi että valehtelen, saatan myös kuulostaa enemmän wannabe-toimittajalta kuin oikeasti olenkaan.

”Vautsi, siistiä!” Hayley nojautuu eteenpäin. ”Tarkoittaako se, että firma maksaa Scorchella-lippusi?”

”Kunpa maksaisikin”, sanon ja lasken kupin pieneen tyhjään tilaan, jonka onnistun löytämään laukujen ja matkustusasia-kirjojen seasta. ”Ei. Joudun maksamaan itse niin kuin kaikki muutkin.” *Mutta ne eivät olleet omia rahojani. No, eivät varsinaisesti.*

Ryhmä surkuttelee kohtaloani, kun olen joutunut maksamaan oman lippuni. Vedän syvään henkeä ja ojennan käteni. ”Olen muuten Jay.”

Seuraa kättelykierros. Lyhyt tyttö on Aisha, pinkkihattuinen on Jess. Ja neljäs tyttö – se joka tanssi eri rytmissä eikä ole sanonut sanaakaan heidän istuttuaan pöytään – kohentaa paksusankaisia kissalasejaan ennen kuin mutisee, että hänen nimensä on (luullakseni) Sasha. Sitten hän tarjoutuu keräämään muiden tyhjät kahvikupit. Katselen, kun hän kävelee tiskille, ja jokin hänessä vangitsee katseeni – eikä vain se, miten hänen kiharat hiuksensa ryöppyävät olkapäille, vähän kuin vesiputous...

”No, mikä sinun blogisi nimi on?” Hayley kysyy ja kiskoo huomioni takaisin pöytään.

”Jaa, öm...” Huomio jatkoa ajatellen: suunnittele peitetarinat etukäteen ennen kuin jalkaudut ihmisten pariin tekemään taustatutkimusta. ”Sillä ei ole vielä nimeä. Scorchella-päiväkirjastani tulee ensimmäinen postaus.”

Valmistaudun vastaanottamaan heidän reaktionsa enkä ole varma, toivoisinko mieluummin sääliä katseita vai ilmiselväs-

ti teennäistä kannustusta. Mutta britit yllättävät minut eivätkä suhtaudu kummallakaan tavalla.

”Kuulostaa hienolta, että panet alulle jotain ihan itse”, Aisha sanoo. Hänen ystävänsä nyökyttelevät.

”Kahvit ovat valmiita!”

Myyjä kääntää selkensä juuri, kun Sasha pääsee tiskille. Hän kiittää silti kärttyistä naista ja palaa sitten tarjotin mukanaan, ja hänen ystävänsä kurottelevat innokkaasti kuppeja ennen kuin hän on edes laskenut tarjotinta pöydälle.

Hayley poistaa kannen ja puhaltaa kuumaa höyryä loitomalle. ”Tämä tulee totisesti tarpeeseen. Kenen nerokas idea olikaan olla yötä lentoasemalla?”

”Sinun!” muut kolme vastaavat kuorossa, jopa Sasha, jonka vihreät silmät näyttävät yhtäkkiä niin kirkkailta, että voisivat hajottaa kissalasis säpäleiksi. Hayley ottaa kasvoilleen pahoittelevan ilmeen, kun taas hänen ystävänsä hihittävät.

”Oletteko te olleet täällä koko yön?” kysyn osoittaen sanani Sashalle. Mutta hän ei tee elettäkään vastatakseni, ja hetken kulluttua Aisha pyöräyttää silmiään dramaattisesti.

”Ei ollut tarkoitus”, hän sanoo. ”Meillä oli hotellivaraus – mutta lentomme oli niin pahasti myöhässä, että laskeuduimme Bostoniin vasta puolenyön jälkeen. Arvelimme, että meidän kannattaisi todennäköisesti viettää koko yö lentoasemalla, sillä olisi ollut liian riskialtista yrittää päästä ylös aamuviideltä ja reissata takaisin tänne ajoissa ennen jatkolentoa Kaliforniaan. Mitä jos joku meistä ei olisi herännytään?”

”Joku meistä?” Tällä kertaa ainoastaan Hayley ja Jess puhuvat yhteen ääneen, ja molemmat vilkuilevat Sashaa syrjäsilmillä.

”En minä ole niin toivoton tapaus”, Sasha mutisee.

Jess tyrskähtää. ”Et varmaan joo! Muistatko sen kerran, kun sinä nukuit, vaikka palohälytin alkoi huutaa!”

Sasha naksauttaa kieltään ja ristii kädet rinnalleen. ”Minä heräsin lopulta!”

”Vain siksi, että me juoksimme takaisin sisälle herättämään sinut!”

Tytöt kiusoittelevat toisiaan vuoronperään, kunnes Jess katsoo suoraan minua ja kysyy, miksi minulla on niin maireaa hymyä kasvoillani.

Päätän olla (melkein) rehellinen. ”Anteeksi, sisäinen kirjoittajani vain ajattelee, että tämä on ’hyvää kamaa’, jos ymmärrätte.” Elehdin kohti muistilehtiötäni. ”Sopisiko, jos minä...? Te voitte toki kieltäytyä, mutta –”

Kolmelle heistä ei pelkäästä sovi se, että kirjoitan muistiinpanoja keskustelustamme, vaan heistä on selvästi hauskaa päästä kertomaan, miten Flamingo Rose on saattanut heidät – ”neljä pikku nörttiä”, Jessiä lainatakseni – yhteen ja miten FR on opettanut heille, että elämän ei tarvitse olla vakavaa ollakseen merkityksellistä.

”Höpsöttely tuo iloa elämään”, Aisha kiteyttää keskustelun – ennen kuin Hayley aloittaa jälkinäytöksen ja kertoo heidän yhteisistä yrityksistään nuukailla ja säästää tarpeeksi rahaa, jotta he pääsisivät Scorchellaan.

”Saatan olla vararikossa loppuikäni”, hän sanoo, ”mutta ihan sama!”

Pysyn häidin tuskin kärryillä heidän puhuessaan, ja käteni on alkanut krampata siinä vaiheessa, kun lentoaseman kovaäänisistä kuuluu äänimerkki ja ilmoitus, että meidän on pian aika siirtyä koneeseen. Kiitän tyttöjä kommenteista. He sanovat, että ei kestä – he levittävät mielellään sanaa Flamingo Rosesta – ja että he eivät malta odottaa pääsevänsä lukemaan blogiani, koska ovat varmoja, että tästä viikonlopusta on tulossa sellainen kokemus, jonka he haluavat elää uudelleen.

Minä en ole siitä niinkään varma.

Nousen seisomaan ja alan kerätä tavaroitani. Kolme tyttöistä sanoo etsivänsä minut festareilta. Sasha ei vielääkään kiinnitä minuun oikeastaan mitään huomiota. Hän raapustaa jotain taskukokoiseen muistikirjaan lasit nostettuina ylös päälle. Huomaan tuijottavani häntä pitempään kuin olisi tarpeen tai soveliasta. Nyt kun näen hänen kasvonsa kunnolla, hän näyttää tavallaan... tutulta.

Tai ehkä kyse on vain siitä, että olen alkanut yhtäkkiä huomata hänen olevan hyvin, hyvin puoleensavetävä.

Totta kai hän valitsee juuri sen hetken – kun kirjaimellisesti tuijotan häntä – ja katsoo suoraan minua, mikä saa minut sangen tietoiseksi siitä, että olen yhdeksäntoista eikä minulla ole koskaan ollut oikeaa tyttöystävää. Käänän katseeni pois niin nopeasti kuin pystyn ja alan etsiä tarkastuskorttiani paperikasasta, joka on valunut pöydälle meidän kaikkien laukuista. Kasaa penkoessani silmäni osuu onneksi tuota pikaa sukunimeni Quinn. Sieppaan asiakirjan ja toivotan tytöille hyvää lentoa. Toivottavasti kukaan heistä ei tajua, että olen menossa ykkösluokkaan.

Bostonin Quinnit saattavat olla upporikkaita, mutta me emme halua tehdä siitä mitään numeroa.

Yritän luovia puoliksi hereillä olevien ihmisten virrassa niin kohteliaasti kuin osaan. Kaikkein viimeiseksi haluan olla ”se tyyppi”, joka tönii ihmisiä sivuun päästäkseen *ykkösluokan* paikalleen. Toisin kuin siskoni Nat, en ole joutunut kärsimään valokuvaajista, jotka olisivat yrittäneet ottaa minusta kuvia kaupungilla (ehkä siksi, etten varsinaisesti käy kaupungilla), mutta Bostonin seudulla useimpien ihmisten ei tarvitse katsoa minua kovin pitkään huomatakseen tyypilliset Quinin suvun piirteet – vaaleat hiukset, vaaleansiniset silmät, terävän leuan ja korkeat poskipäät – ja he alkavat jupista itsekseen, usein pohdiskellen sitä, mahdanko bilettää yhtä paljon kuin Nat minun iässäni... ja minkä takia meidän hotelleissamme on niin kalliit huoneet.

*”Voit juosta,
voit liittää –
voit taivaan halki kiittää.
On aika kädet ojentaa
ja järjestyttää maailmaa.”*

Lisää flamingofriikkejä on alkanut laulaa, ja tämän ryhmän jäsenet ovat ainakin kymmenen vuotta vanhempia kuin brittitytöt, joiden kanssa juuri juttelin. Siirryn pois jonosta kuuntelemaan ja yritän samalla olla näyttämättä siltä, että kuuntelen. Alan miettiä, voisinko kenties kirjoittaa koko jutun tahallisen tökeröllä tyyllillä. Se ainakin taatusti erottuisi joukosta. Onpa *The Hunt* -lehdestä mitä mieltä hyvänsä – pitääpä siitä tai ajattelepa sen juttujen olevan liian häijyjä – suurin osa sanoisi kuitenkin sen olevan tosi hauska.

Kovaäänisistä kuuluu taas signaali kaikkien ryhmien koneeseen nousun merkiksi, ja muistan, että minun olisi pitänyt siirtyä lähtöportille muutama minuutti sitten. Liityn eteenpäin laahustavaan tungokseen ja näytän tarkastuskorttiani stuertille, joka on sen näköinen kuin olisi nukkunut meistä kaikista ehdottomasti vähiten – tai sitten häntä vain ärsyttää suunnottomasti kaikkialta kantautuva hoilotus.

”Tämä ei taida olla sinun ryhmäsi”, hän mutisee. Sitten hän huokaisee ja viittoo minua menemään eteenpäin. ”Mutta olkoon menneeksi. Mitä pikemmin saamme tämän koneen ilmaan, sen parempi.”

”Kiitos.” Kuulen takaani Hayleyn kailottavan seuraavan a cappella -esityksen nimen, Lassoan sydämesi – se on yksi harvoista Flamingo Rosen kappaleista, joiden sanat oikeasti osaan (se on varsinainen korvamato, vaikka osa sanoista onkin suoraan sanottuna outoja – ”On turha yrittää löysällä,

muru”) – ja tunnen itseni tavallaan iloiseksi, kun saan viettää viisi tuntia ykkösluokan rauhassa ja hiljaisuudessa...

Paitsi että kun astun koneeseen, lentoemäntä ohjaa minut oikean sijaan vasemmalle. Turistiluokkaan. Tiedän, että sen on pakko olla erehdys, sillä varatessani lennon jäljellä oli enää ykkösluokan lippuja, ja ostin todellakin yhden sellaisista. Muistan sen kyllä, sillä kolmen tonnin ostosta ei hevillä unohda (etenkään jos rahat eivät välttämättä ole sataprosenttisesti omia). Vaadittiin viisi yritystä ennen kuin sain kerättyä riittävästi rohkeutta klikatakseni ”Osta”, kun kirjauduin lentoyhtiön verkkosivuille. Yritän vangita lentoemännän huomion, mutta hän on keskittynyt pariin muuhun matkustajaan, jotka eivät tunnu tietävän, missä ovat.

”Äh, nyt alkaa riittää...”

Esitän pahoittelut takanani seisovalle tyylikkäästi pukeutuneelle liikemiehelle ja käännyin niin että hän mahtuu kulkemaan ohitseni käytävää pitkin.

”Ei, en tarkoita sinua vaan heitä”, mies mumisee ja nyökkää kohti kahta flamingofriikkiä, jotka seisoskelevat viimeisten rivien luona. He näyttävät valloittavan suurimman osan ympärillään olevista säilytyslokeroista laukuillaan, jotka ovat epäilemättä pullollaan kaikenlaisia sokaisevasti säkenöiviä asusteita. ”Olen joutunut kuuntelemaan noiden ulinaa jo tunnin... Miksi nykynuoret eivät voi kuunnella *kunnollista* musiikkia?”

”Koska musiikista ei kuulu tulla sellaista tunnetta, että tekee mieli alkaa paukuttaa päätä seinään.” Suoraan takanani istuu yksi flamingofriikki, joka selaa kiiltävää Scorchellan esitettä.

”Teidän musiikistanne tulee”, mies tokaisee ja yrittää kävellä tiehensä, mutta tyttö vain laskee esitteensä alas ja nojautuu käytävälle huutamaan hänen peräänsä:

”Vaikka sinulla ei olekaan mitään ilonaiheita elämässä, se ei tarkoita, että tarvitsee olla ilkeä ihmisille, jotka haluavat pitää hauskaa.”

Pukuun sonnustautunut mies ei katso taakseen, mutta heilauttaa kättään väheksyvästi. Tyttö nojaa taaksepäin istuimesaan ja tuijottaa taas esitettään, mutta hän vaikuttaa liian närkäsyttyneeltä äskeisestä sananvaihdosta, jotta pystyisi keskittymään kunnolla. Flamingo Rosen täytyy merkitä hänelle oikeasti tosi paljon.

Ja samassa tulen siihen tulokseen, että pystyn sinnittelemään turistiluokassa vähän aikaa, sillä se tuntuu oikealta kultakaivokselta materiaalin suhteen.

Voin selvittää paikkasekaannuksen sitten, kun olemme nousseet ilmaan.

TOINEN LUKU

SASHA

BOSTON, LOGANIN LENTOASEMA, KLO 7.52

Onneksi Hayley pääsee Lassoan sydämesi -biisin loppuun juuri ennen kuin on meidän vuoromme nousta koneeseen. Kuulen vaihteita aplodeja muilta matkustajilta takaamme, tosin ne voivat hyvinkin johtua myös siitä, että laulu loppui. (Kuten aina, Hayley mokasi viimeisen kertosaäkeen sävellajinvaihdoksen. Kukaan meistä ei uskaltaisi tietenkään huomauttaa siitä hänelle – vaikka en suostukaan uskomaan, että hän ei tiedä laulavansa päin honkia!)

Kun Aisha ja Jess astuvat kohti matkustamon henkilökuntaa, Hayley kääntyy minun puoleeni. Voi ei, toivottavasti hän ei yritä suostutella minua duettoon kanssaan.

”Oletko innoissasi?” hän kysyy. ”Scorchella! Flamingo Rose! Tästä tulee oikeasti totta!”

”Älä muuta sano! Maltan tuskin odottaa.” Ja tarkoitan sitä oikeasti – syyni eivät vain ole täysin samat kuin ystäväilläni. Mi-

nun häpeällinen salaisuuteni on nimittäin se, etten ole oikeasti intohimoinen Flamingo Rose -fani. Heidän musiikkinsa – viiltävän vilpítőntä kantripoppia – on... no, siinä ei sinänsä ole mitään vikaa, mutta minä... öhöm... minun on vaikea varsinaisesti rakastaa sitä.

Sen sijaan minun ei ole vaikea rakastaa ystäviäni. Kaikki ystäväni yliopistossa ovat superfaneja, oikeita flamingofriikkejä, joilla sattui olemaan viime jouluna ylimääräinen lippu Manchester Arenan keikalle. Tartuin heidän tarjoukseensa ennen kuin olin edes kuunnellut yhtäkään duon levyistä, ja kuunneltuani heidän koko tuotantonsa totesin, että minusta ei luultavasti tulisi koskaan flamingofriikkiä, mutta se ei haittaisi. Koska olen Hayleyn, Aishan ja Jessin superfani. Aloittaessani yliopistossa pelkäsin hirveästi, etten saisi ystäviä (koska... no, siihen oli syynsä), enkä voinut uskoa onneani, kun löysin kolme tyttöä, jotka olivat niin kannustavia, niin rohkaisevia, niin rakastavia, niin avosydämissä. Ihan kuin FR:n musiikki olisi jotenkin omaksunut fyysisen muodon kolmeen kertaan, ja he halusivat olla minun ystäviäni. Tästä reissusta tulee huikean hintaisten lento- ja festarilippujen arvoinen, koska saan matkustaa kolmen parhaan ystäväni kanssa ja olla heidän seurassaan, kun he nauttivat viikonlopusta täysin siemauksin. Viis siitä että joudun käyttämään vähän enemmän värikästä farkkukangasta, räikeää ruutukuosia ja kimaltelevia lännenhattuja kuin itse tahtoisin (FR:n faniuteen kuuluu olla välittämättä korvissani kaikuvasta äänestä, kun katson peiliin ja pohdin, näytänkö liian huomiota herättävältä mennäkseni ulos).

Hayley väläyttää minulle viekkaan hymyn. ”Kai sinä tiedät, että olemme suunnitelleet sinulle joitakin yllätyksiä?” hän sanoo.

”Millaisia yllätyksiä?” kysyn.

”Sittenpä hän näet”, hän vastaa ja välttelee päättäväisesti katsettani. ”Me halusimme korvata tämän kaiken sinulle jotenkin.

Siis sen, että joudut viettämään melkein koko syntymäpäiväsi lentokoneessa.”

Nyt minä välttelen hänen katsettaan. Joskus ystäväni ovat niin ihania, että voisin pillahtaa itkuun.

”Hei!” Hayley pomppaa ilmaan. ”Tässä on meidän lähtöporttimme.” Sitten seuraa paljon laahustusta ja laukkujen ja passien kaivelemista, kun me suuntaamme kulkumme tiskille yhdessä.

Kamppailen lännenhattuni ja laukkuni kanssa ja katselen samalla, miten Hayley puhuu vaimealla äänellä lentovirkailijalle ja osoittaa peukalolla minun suuntaani. Hänen on parempi olla pyytämättä, että henkilökunta kuuluttaa syntymäpäivästäni lennon aikana! Tai laulaa minulle Paljon onnea vaan. Hayley väläyttää minulle vielä yhden hymyn ja seuraa ystäviämme lentokoneeseen. Olen niin hermostunut siitä, mitä koneessa saattaa tapahtua, että olen vahingossa töykeä portilla seisovalle virkailijalle, joka katsoo passiani ja toivottaa sitten minulle erinomais-ta matkaa ennen kuin nyökkää sen merkiksi, että saan mennä eteenpäin.

Hölkään käytävää pitkin saadakseni muut kiinni, ja reppuni kolahtelee kipeästi häntäluutani vasten. Matkustamon ovella lentoemäntä tarkistaa heidän passinsa ja nyökkäyttää sitten päätään vasemmalle.

”Tervetuloa lennolle”, hän sanoo Aishalle. Nyökkäys. ”Tervetuloa lennolle”, hän sanoo Jessille. Nyökkäys. ”Tervetuloa lennolle...” Hän nyökkää Hayleylle.

Ojennan tarkastuskorttini, ja hän katsoo sitä sekunnin murto-osan. Näen hänen silmiensä välähtävän ja laajenevan sitten hieman. Kun hän katsoo minua, hänen hymynsä on vähän leveämpi. ”Hyvää huomenta, neiti. Tänne päin.” Ja hän näyttää kädellään, että minun pitäisi mennä oikealle...

Ykkösluokkaan.

Mitä?

Katson kohti Hayleyta, joka on pysähtynyt vähän matkan päähän käytävälle. Aivan hänen vieressään on Jay, tavallaan komea amerikkalaispoika, jonka kanssa joimme kahvia ja joka käy parhaillaan jonkinlaista keskustelua pukuun sonnustautuneen kiukkuisen miehen kanssa – saman, jonka muistan mulkoilleen meitä lähtevien lentojen aulassa. Hayley ilmeilee minulle esittäen järkyttynyttä ja viittaa sitten minua lähtemään liikkeelle. Yritän olla paljastamatta yllättyneisyyttäni, kun kiitän lentoemäntää, joka on varmaan saanut jotenkin viestin portilla olleelta kollegaltaan. Tai ehkä Aisha ja Jess sanoivat jotain ennen kuin ehdin heidän luokseen. Minulla ei ole aavistustakaan, miten ystäväni ovat onnistuneet saamaan aikaan jotain tällaista. Ykkösluokan paikat maksavat varmaan suunnilleen saman verran kuin yliopistomme lukukausimaksu. Ovatko he vain pyytäneet oikein, oikein kauniisti? Onko Aisha hyödyntänyt jollakin tavalla juristiäitinsä tiuhasti karttuvia lentopisteitä? (Onko hän *varastanut* niitä?)

Oli miten oli. En aio kieltäytyä tarjouksesta!

Päästyäni paikalleni riisun lännenhatun, jota olen käyttänyt koko aamupäivän, ja tunnen päänahkani huokaisevan helpotuksesta, kun tungen stetsonin yläpuolella olevaan säilytyslokeroon laukkuni seuraksi. Kun lentoemäntä kysyy, tahtoisinko ilmaisen appelsiinimehun, nyökkään ja yritän olla kuin en olisikaan. Yritän näyttää siltä kuin kuuluisin tänne, siltä että olen ensimmäisen luokan ihminen.

Ja arvaa mitä? Jos ystäväni pitävät minua ensimmäisen luokan ihmisenä, niin varmasti minä olen sellainen.

Sitten teen sen, mitä jokainen turistiluokassa matkustamaan tottunut pitkä tyttö tekisi. Käyn istumaan, kiinnitän turvavyön ja nojaan taaksepäin ojentaen samalla jalkani suoraksi eteen. Jopa ykkösluokassa varpaani osuvat edessä olevaan istuimeen

– mutta vain nipin napin. Yleensä joudun varomaan lentokoneessa, etten täräytä itseäni polvella naamaan!

Minulla on maailman parhaat ystävät, ajattelen itsekseni, kun katselen, miten yksi työntekijöistä vetää tummansinisen verhon kiinni ja erottaa ylellisen matkustamomme turistipuolesta. Hyppistelen istuimeni käsinojaa, ja esiin putkahtaa pieni televisio. Mieleni valtaa hienoinen ylemmydentunne, kun tiedän, ettei muilla ole mitään tällaista turistiluokassa. (En ole ollut ykkösluokassa vielä kahtakaan minuuttia, ja minusta on jo tullut snobi!)

Nyt kun verho on suljettu, pystyisin ehkä kirjoittamaan rauhassa ilman, että ystäväni uteliaisuus heräisi ja he tahtoisivat lukea aikaansaannokseni. He kyselisivät kaikenlaista, ja minulle tulisi todennäköisesti tukala olo vastaillessani heille, ja he tajuaisivat minun salailevan jotain, mikä herättäisi lisää kysymyksiä – joihin en pystyisi vastaamaan. Päätän antaa muistilehtiöni olla toistaiseksi yläpuolella olevassa lokerossa.

Edessäpäin, lähellä ohjaamoja, näkyy kaksi matkustajaa – vähän päälle kaksikymppinen pariskunta – saapumassa ykkösluokkaan. He ovat varmaan upporikkaita, kun heille on avattu lentokoneen etuovi ja me muut nousimme koneeseen keskeltä. Lisäksi heillä on aurinkolasit päässä heti aamusta. Ehkä he ovat kuuluisia, vaikka en tunnista heitä ensi silmäyksellä. Enkä voi katsoa heitä kunnolla, sillä he riitelevät kiivaasti kuiskaillen.

”Loistava veto varata liput lennolle, joka on täynnä flamingofriikkejä”, mies – latinalaisamerikkalainen ja mielettömän komea – mumisee ivallisesti ja pudistelee päätään niin että hänen kiharat hiuksensa lentävät sinne tänne.

”He ovat koneen toisessa päässä.” Nainen kuulostaa siltä kuin puhuisi korostetun kärsivällisesti. Hänen pitkät, laineikkaat punaiset hiuksensa peittävät suurimman osan hänen kasvoistaan, mutta voin kuvitella, että hän pyörittelee silmiään aurinkolasiensa takana.

”Minähän sanoin sinulle viime jouluna, että haluan perua koko jutun.” Mies pyyhkäisee lentoyhtiön lahjoittaman tyynyn ja huovan istuimeltaan lattialle ennen kuin lysähtää istumaan.

”Kyse on vain tästä viikonlopusta.” Nainen käy istumaan miehen viereen käytävän puolelle – vinosti minua vastapäätä. Olen keskittyvinäni tv-ruutuuni ja yritän pysyä sen avulla pois heidän näkökentästään, kunnes heidän kuiskailuriitaansa tulee tauko ja voin nojautua jälleen taaksepäin.

Totta kai kuiskailuriita kestää ikuisuuden – aina lentoa edeltäviin kuulutuksiin asti, enkä voi muuta kuin tuijottaa kiinteästi tyhjää ruutua nousuhetkeen asti, jolloin moottorin ääni antaa riittävän syyn vaihtaa asentoa ja nojata taaksepäin. Näen silmäkulmastani heidät istumassa ja tuijottamassa eteenpäin jäätävän hiljaisuuden vallitessa; muut ykkösluokan matkustajat puolitädessä matkustamossa teeskentelevät selvästikin, että eivät sala-kuuntele. Kunhan turvavyökyltti sammuu, taidan kaivaa esiin yhden lentoasemalta ostamistani lehdistä saadakseni jotain tekemistä.

Mutta jos avaan yläpuolella olevan lokeron, on enemmän kuin mahdollista, että se himskatin lännenhattu mätkähtää saman tien alas. Se ei tunnu järin ykkösluokkaiselta! Ja kuulemas-tani päätellen miehellä on jotain flamingofriikkejä vastaan!

Heti kun turvavyökyltti pimenee, komea mies avaa turvavyönsä ja nousee seisomaan. Sanaakaan sanomatta hän kääntyy ympäri, lähtee kävelemään kohti ohjaamoa ja käy istumaan tyhjälle paikalle harmaaseen housupukuun sonnustautuneen ankaran näköisen naisen viereen – joka ilmeisesti tuntee miehen jostakin, koska ei edes nosta katsettaan kirjasta, jota on luke-massa. Mutta kuinka todennäköistä on –

”Anteeksi, neiti?”

Istuimeni viereen on pysähtynyt stuertti. Hän on aika iso ja vanttera, ja mieleeni jysähtää yhtäkkiä kauhistuttava epäily,

että hän saattaa olla työntekijä, joka on lähetetty saattamaan huijarit pois ykkösluokan paikoilta, joilla heidän ei kuulu olla istumassa.

”Voinko vilkaista tarkastuskorttianne?”

Voi ei. Voi ei, voi ei, voi ei. Tiesinhän minä, että tämä oli liian hyvää ollakseen totta.

”Kiitos... neiti Jackson”, hän sanoo. ”Tahtoisitteko nyt aterianne?”

”Voi, kyllä kiitos”, sanon ja yritän olla näyttämättä yllättyneeltä. Tietenkin ykkösluokan matkustajat saavat ilmaista ruokaa!

Sykkeeni on melkein tasaantunut siinä vaiheessa, kun stuertti palaa mukanaan ruusukaali-mandariini-kuskussalaatti. Se ei ole sellainen ateria, jonka yleensä tilaisin, mutta A) en uskalla antaa henkilökunnalle yhtään enempää syitä kyseenalaistaa istumapaikkaani ykkösluokassa ja B) oltuani matkalla jo melkein vuorokauden olen tarpeeksi nälkäinen syödäkseni mitä tahansa. Minusta tuntuu, että saatan itse asiassa jopa voihkia nautinnosta suupalojen lomassa.

”Onko hyvää?”

Vastapäätä istuva punatukkainen nainen nojautuu eteenpäin kiusoitteleva tuike silmissään.

En pysty vastaamaan hänelle, sillä minulla on suu täynnä kuskusia ja ruusukaalia. Niinpä vain nostan latteasti peukut pystyyn, kun hän puolittain kääntyy saadakseen stuertin huomion. Tämä käytännöllisesti katsoen juoksee käytävää pitkin. Outoa.

”Niin, rouva”, stuertti sanoo, ”miten voin auttaa?”

”Saisinko minäkin tuollaisen, kiitos?” nainen pyytää ja osoittaa salaattiani.

Mies ei niinkään nyökkää, vaan pikemminkin kumartaa. ”Kyllä, rouva, ilman muuta. Tulossa tuota pikaa.” Ja sitten hän on poissa, yhtä nopeasti kuin tulikin.

Nyt kun stueritti tietää minun olevan ykkösluokassa luvallisesti, niin ehkä hän säntäilee tuolla tavalla myös minun takiani, kun pyydän seuraavan kerran jotain.

Kohtaan vastapäätä istuvan naisen katseen. Hän vain pyöräyttää silmiään kuin sanoakseen: *Ykkösluokassa on naurettavaa, eikö totta?* Hymyilen takaisin ja otan paljon pienemmän haarukallisen salaattia.

Hän nojautuu taas eteenpäin. ”Kunpa tällaista kohtelua saisi joka paikassa”, hän kuiskaa – tarkoituksellisen äänekkäästi, jotta kuulen hänen sanansa moottorin jylinän yli.

”En tiedä, pitäisinkö sellaisesta”, sanon. Nautin toki suuresti tämänpäiväisestä matkustusluokan korotuksesta, ja on hienoa, että sain sen syntymäpäiväni kunniaksi, mutta en voi olla miettimättä, mitä ystäväni puuhaavat turistiluokassa. Saatan käydä pyörähtämässä siellä, kun olen saanut syötyä.

”Etkö sinä halua tuntea itseäsi erityiseksi?” nainen kysyy.

Tuijotan salaattiani, sillä tarvitsen hetken vastauksen muotoilemiseen ja tunteideni peittämiseen, jotta ne eivät näy kasvoiltani. ”Erityinen ei aina tarkoita jotain hyvää.”

”Olet ihan oikeassa”, nainen sanoo ja laskee katseen syliinsä. Hänen leukansa liikahtaa oikealle aivan kuin hänen tekisi mieli katsoa kohti miestä, jonka kanssa hän kinasteli hetki sitten kuiskaillen. Hän puristaa hieman huuliaan ja tuijottaa edelleen alas. En tiedä, mistä he oikein riitelivät, mutta asia oli varmasti vakava, koska nainen näyttää nyt hirveän surulliselta, ja minusta tuntuu todella, todella kurjalta nähdä ketään surullisena – edes ventovieraita. Tahtoisin saada hänet nauramaan ja hymyilemään jollekin, mutta jos ei oteta lukuun naurettavaa hattua, jonka juuri tungin yläpuolella olevaan lokeroon, minulla ei ole aavistustakaan, millä tavalla voisin onnistua siinä.

Hän liikahtaa istuimessaan ottaakseen iPadin, joka on jäänyt hänen jalkansa ja käsinojan väliin. Kun hän asettaa sen istui-

men taskuun, ruutuun syttyy valo ja näen hänen lukituskuvansa – selfien, jossa hänellä on kirkkaansininen lippalakki ja hän on silmät suurina ihastuksesta taustanaan korkea kallioharjanne pilvettömän kesätaivaan alla.

”Vau, miten kaunista”, sanon tarttuen oitis mahdolliseen puheenaiheeseen.

Hän katsahtaa näyttöä ja nyökkää. ”Joo, olen tässä lempi-paikassani.”

”Missä se on?”

Hän on hetken hiljaa ennen kuin vastaa aivan kuin aprikoisi, kertoako minulle vai ei. ”Sen nimi on Tumbleweed Trail Palm Springsissä.”

”Hei vau, olen menossa juuri sinne”, sanon ja tökin sitten haarukalla salaattiani ihan vain saadakseni jotain tekemistä. Jostakin syystä minusta tuntuu, että hän katsoo minua. Toivotavasti hän ei ole tunnistanut... Ei, olen vain vainoharhainen.

”Lukioaikoina”, hän sanoo kotvan kuluttua, ”ystäväni ja minä heräsimme usein ennen auringonnousua ja lähdimme patikoimaan, päättökokeiden aikaan joka päivä. Se on mahtava paikka silloin, kun on stressaantunut. Ensinnäkin jyrkkä rinne on fyysisesti niin vaativa, että siinä vaiheessa kun pääsee huipulle, on niin uuvuksissa, että kaikki vastoinkäymiset tuntuvat täysin vähäpätöisiltä. Ja sitten vuoren laella saa ihailta Kalifornian aavikolle avautuvaa näköalaa, ja se vain vahvistaa tunnetta – koulu ja kaikki siihen liittyvät huolenaiheet tuntuivat kirjaimellisesti pieniltä sen kaiken rinnalla.”

”Ilmeisesti sinulla meni sitten hyvin päättökokeissa?”

”Sain pelkkiä kiitettäviä.” Hän hymyilee säteilevästi ja panee iPadin pois. ”Tai no, musiikkia lukuun ottamatta, ironista kyllä.”

”Miksi se on ironista?” kysyn.

Hän kohauttaa harteitaan kuin sanoakseen: *Unohda koko juttu.* ”Sanotaan vain, että Tumbleweed Trail oli mukava pako-